

Јелица Стојановић*
Универзитет Црне Горе
Филолошки факултет
Студијски програм за српски језик и књижевност

https://doi.org/10.18485/ai_zsjoski.2019.2.ch6
821.163.41.09-31 Вуксановић М.
811.163.41'36

СЕМОЉ ЉУДИ У ОГЛЕДАЛУ СЛОЖЕНИЦА У СЕМОЉ ЉУДИМА МИРА ВУКСАНОВИЋА

Циљ нашег рада је да представимо ријечи са двије основе у *Семољ људима* Мира Вуксановића. Роман *Семољ људи* показује да овај лексички слој није риједак у српском језику. Помоћу овог типа покушали смо да представимо какви су семољ људи у Азбучном роману у 919 прича о надимцима.

Кључне ријечи: ријечи са двије основе, сложенице, сложено-изведене ријечи, творбена основа, лексички састав, суфикс, интерфикс, позитивна конотација, негативна конотација, ласцивне ријечи.

1. Дјело Мира Вуксановића представља право и ријетко језичко благо, којим је показана, али и обогаћена ризница српске ријечи. Његови речници-романи чувају ријечи од нестајања и заборавља, дајући, истовремено, ријечима дубоки смисао причом ријечима, и о ријечима. Како налазимо код Мира Вуксановића: „Реч је мало биће које се с другим малим бићима истог рода и истог соја окупља у језик”. Ријеч је лична и заједничка. На једној страни: „Реч је родни лист сваког писца. Она

* jelicast@yahoo.com

му одређује дан, месец и годину рођења, Божији знак и друге поруке са неба. Писац расте у речима” (Језик – кућа од речи). Истовремено: „... реч одјекује по дубини наше културе, културе и књижевности као огромног и спасоносног памћења”. Свака ријеч у дјелу Мира Вуксановића је и ријеч, и прича ријечи, и прича о ријечи, о животу, земљи, човјеку. Идући за оним, како би рекао Миро Вуксановић, да постоје „ријечи-кључеви”, те покушавајући да пронађемо ријечи-кључеве које ће најбоље одсликати и откључати срж ријечи у дјелу М. Вуксановића, опредјелили смо се за ријечи састављене од двије основе (сложенице, изведене сложене ријечи, сраслице) у *Семољ људима*. Зашто за ријечи састављене од двије основе? Зато што те ријечи носе наслојена значења (саставних дјелова, гдје свака ријеч уноси своје значење, али стопљене заједно ријечи добијају и ново значење), ријечи састављене од двије основе су реченице у малом, цијеле мисли, наслојено мисаоно и животно искуство. Нарочито када су слика и прилика човјека, Семољ човјека.

За словенске језике у литератури се, као опште мјесто, може срести мишљење да нијесу нарочито склони творби слагањем, те да словенски језици из прасловенског насљеђују релативно ограничен број ријечи састављених од двије основе. Савремена испитивања донекле, рекло би се, мијењају, или преиспитују, овакво традиционално мишљење јер, према новијим истраживања (и историјских и савремених словенских дијалеката), сложенице нијесу стране словенским говорима.¹ Недостају потпуније студије у вези са овом проблематиком, а ни дијалекатска лексика (али ни лексика писаног језика) овог типа такође већином није сакупљена, испитана и обрађена.

1 Постоје и у староруским повељама XI–XIV вијека, и у савременим српским и бугарским дијалектима (Ђупић Д. – Ђупић Ж.: 1997; Кочев и др. 1988; Вјалкина 1966: 156–195), гдје су могле бити наслијеђене и из давнина (Грковић–Мејџор 2007: 397–398).

Да српски језик није сиромашан ријечима састављеним од двије основе, него напротив, показује и књига *Семољ људи*, као и, између осталог, *Рјечник* Вука Стефановића Караџића (код кога су ријечи овог типа сасвим обичне, и честе) (Стојановић 2018: 209–219). Ексерпирани смо преко 80 ријечи са двије основе различитог типа у *Семољ људима*. Осим што представља ризницу српског језика, овај језички слој нам говори и о самом књижевном дјелу, о Семољ људима, њиховим карактерима, изгледу, особинама, животу. У овом раду мање ћемо се бавити граматичком страном ријечи са двије основе, а, још више семантиком, јер је тај аспект важнији за увид у само књижевно дјело и Семољ људе.

2. Сложенице смо класификовали у оквиру одговарајућих творбених категорија, и унутар тих категорија груписали смо их према начинима творбе и творбеним моделима. Посебну пажњу посветили смо лексичком саставу сложеница.

Све сложеница су именичке, што је и логично јер квалификују човјека (његов физички изглед или његов карактер, а најчешће и једно и друго, у сплету и [не] сагласју), а углавном су настале композицијом и комбинацијом композиције и суфиксације.

Најфреквентнији тип је придјевска основа + именичка основа (око 18 примјера), што је условљено тиме што се износи квалификација: физичка или психичка (карактерна) особина, нпр: *дивносава* (126), *вајирока* (64), *жарока* (168), *злойућник* (191), *злоумница* (193), *крајиконоице* (250), *мекообразница* (295), *мучнојуз* (304), *ошироконца* (366), *руњокур* (422), *руњјуз(иле)*, *руњдуй(иле)*, *руњоуизда* (422), *ијајока* (446), *ишешкосјеница* (454).

Незнатно мање фреквенције представља тип глаголска основа + именица (око 15 примјера). Највећи број је са императивом у првом дијелу: *бечока* (44), *врџијуза*, 75,

вущиреџа (78), вущмук (79), делидаша (121), жалиџркна (166), жиликур (174), јамиџуз (214), набиџуз (306), невид-драв (326), немрчиџушка (328), осџојдаша (363), џазиџуза (367), џаликуђа (370), вежеџрадица (66).

Тип именичка основа + глаголска основа је најфреквентнији у српском језику, али не и у *Семољ људима*, што је, опет, условљено семантиком ријечи, тј. тематским оквиром (12): *доџодииџина* (51), *џовнођера* (97), *џолоџуриле* (98), *џороџадник* (101), *џромодииџница* (107), *данџудица* (116), *злослуџи* (192), *злоџуц* (192), *куроџресина* (256), *крвомуџница* (251), *људо-роџка* (275), *џушконоша* (403).

Именичка основа + именичка основа (10): *данго-џава* (32), *дорџавиле* (51), *вакмаџџор* (61), *ђавомуд* (150), *женодаша* (171), *живиндода* (173), *џеленџађа* (376), *змиџока* (192), *клиндуџа* (242), *сџранока* (438).

Остали типови су забиљежени у мањем броју примјера: придјевска основа / прилог² + глаголска основа (3): *џолоџуриле* (98), *злослуџи* (192), *злоџуц* (192); замјеничка основа + именичка основа: *еволик* (159); бројна основа + именичка основа: *двоочка* (117), *двоумац* (118); ономатопејске ријечи: *дледиџан* (49), *муђмуриле* (303).

Није велики број примјера који је настао срастањем: *дишђела* (48), *вакмаџџор* (61), *оберлуџеж* (346), *вежеџрадица* (66), *џамоони* (449).

Дакле, најфреквентнији тип је придјевска основа + именичка основа, потом именичка основа + глаголска основа; слиједе: глаголска основа + именица; именичка основа + именичка основа, придјевска основа / прилог + глаголска основа, бројна основа + именичка основа, именичка основа + именичка основа, итд. Сложенице у *Семољ људима* су настале комбинацијом различитих саставних дјелова. Најфреквентнији тип је са придје-

2 Када је у првом дијелу прилог, у питању могу бити сраслице, гдје је -о саставни дио прилога.

вом у првом дијелу којим се уноси највише семантичког потенцијала за квалификацију Семољ људи. Веома су фреквентни типови са глаголом (прије свега у првом, али и у другом дијелу) што нам говори да су се Семољ људи одређивали и с обзиром на оно чиме се баве (да им је то одређивало и карактерне и физичке предиспозиције).

3. Чести су турцизми, при чему оба саставна дијела могу бити из турског, или само један дио. Када су то ријечи састављене од двије основе у турском, у српском се често не доживљавају као сложенице, али оне које у једном дијелу садрже српску основу представљају сложенице: *дамбрек*,³ *бимбаша*,⁴ *делибаша*,⁵ потом сложенице са „баша” из турског у другом дијелу, *осџојбаша*, *женобаша* (171); *ошироконца*.⁶ Турцизми имају посебан семантички набој, наслојени су значењем из турског, углавном су пресемантизовани, често добили и нову и јачу експресивност у српском.

4. Најчешћи начин грађења сложеница јесте помоћу интерфикса, што, како се наводи у литератури, представља традиционални индоевропски начин слагања. Александар Белић сложенице дијели на двије групе, од којих је једна новија по постанку (настала срастањем), а друга старија (са спојним вокалом), тј. разликује „синтагматске спојеве новијег доба, у којима свака сложеница представља део реченице, управо групу речи синтаксички (функцијом и значењем) повезане” и „сложенице синтагматске старијег доба или сложенице са спојним

3 Bambreк: bam- (tur.) sasvim, breк... (nadoći, nabubriti) (Škaljić 1966: 115).

4 Zapovjednik od hiljadu vojnika: bin, tur. hiljada, baša m (tur.) starješina, poglavar, prvak (Škaljić 1966: 144).

5 Делибаша: deli indecl. adj. (tur.) lud, mahnit, silovit, pomaman; baša, tur. junak; delibaša „prvak među delijama, najbolji junak, zapovjednik jednog odreda delija” (Škaljić 1966: 210).

6 Конца: тур. koncolos „utvara, vampir” (Škaljić 1966: 415).

вокалом *о* (или *е*)” (Белић 2000:109). Р. Маројевић говори о интерфиксу *о* и његовом аломорфу *е*, који могу бити замијењени нултим интерфиксом *ø* (Маројавић 2005: 695). Поставља се и питање да ли у „спојне вокале” „убројити *-и-* / *-у-* / *-ø-*, и када (Клајн 2002: 23–29; Барић 1980: 24, 26; Радић 2014: 27–49, Маројевић 2005: 691–697, итд.), „или су формације типа *дојумил* сраслице (са падежним *у*), а оне типа *лезиледовић* императивне сложеннице” (Радић 2014: 29). Овдје се мишљења такође разликују, а појединачни примјери траже посебна тумачења (Маројевић 2005: 691–697). Остављајући по страни ове спорове, ми ћемо представити наш корпус у цјелини, уз употребу термина и модела који нам се чине најпогоднији за класификацију примјера.

Најчешће налазимо интерфикс *-о-*: *дандојлава* (32), *бечока* (44) *дојодийина* (51), *дородлавиле* (51), *вајирока* (64), *јовноћера* (97), *јолојуриле* (98), *јоройадник* (101), *јромодийница* (107), *двоочка* (117), *двоумац* (118), *ђавомуд* (150), *жарока* (168), *женодаша* (171), *змијока* (192), *куројиресина* (256), *крајиконојиле* (250), *крвомујница* (251), *крчошија* (252), *љуборойка* (275), *мекообразница* (295), *мучнојуз* (304), *ошијроконца* (366), *јисконоја* (381), *јушконоша* (403), *руњокур* (422), *руњојизда* (422), *сјранока* (438), *јајока* (446), *јамоони* (449), *јешкосјеница* (454).

Није мали број ни примјера гдје се *-о-* јавља (или може посматрати) као саставни дио прилога у првом дијелу сраслице, нпр.: *јолојуриле* (98), *ђавомуд* (150), *еволик* (159), *злойујник* (191), *злослуј* (192), *злойуц* (192), *зломница* (193), *мучнојуз* (304), *сјокамењак* (438).

Чести су примјери и са нултим интерфиксом: *вуцмук* (79), *данјудица* (116), *клиндуја* (242), *маждријац* (285), *мујмуриле* (303), *јеленјаћа* (376), *руњјуз(иле)*, *руњдуй(иле)*, *блебейан* (49), *алавук* (14), *аламуња* (15), *данјудица* (116).

У првом дијелу може бити и императивна форма, или

интерфикс *-и-*: *врѣиїуза*, 75, *вуциреѣа* (78), *жалиїркна* (166), *жиликур* (174), *јамиїуз* (214), *набиїуз* (306), *невид-драв* (326), *осїојдѣаша* (363), *їазиїуза* (367), *їаликућа* (370), *їожмиреї* (388).

5. Највећи број сложеница добијен је комбиновањем композиције и суфиксације (22).

Најфреквентнији су примјери са суфиксима *-а/- (и)ја*: *дандоїлава* (32), *дѣока* (44) *доїодииїина* (51), *ваїрока* (64), *врѣиїуза*, 75, *вуциреѣа* (78), *їовноћера* (97), *двоочка* (117), *дивносава* (126), *жалиїркна* (166), *жарока* (168), *змијока* (192), *клиндуїа* (242), *їеленїаћа* (376), *їушконоша* (403), *сїранока* (438), *їајока* (446), *ћаласїрача* (460).

Чести су примјери са нултим суфиксом, иначе особина српског народног језика (за разлику од црквенословенског) (11). У Вуковом *Рјечнику* то је најфреквентнији тип: *дамбрек* (31), *вуцмук* (79), *ћавомуд* (150), *жиликур* (174), *злослуї* (192), *злойїуц* (192), *јамиїуз* (214), *јолїаз*, *мучноїуз* (304), *набиїуз* (306), *руњокур* (422).

Са суфиксом *-ица -ц/-ац* забиљежили смо 9 примјера: *вежеїрадица* (66), *їромодииїница* (107), *данїудица* (116), *двоумац* (118), *злоумница* (193), *крвомуїница* (251), *маждрїац* (285), *мекообразница* (295), *їешкосјеница* (454).

Примјера у којима је у другом дијелу именица има такође знатан број (23): *алавук* (14), *аламуња* (15), *димдѣаша* (45), *дицмилеї* (47), *вакмајсїор* (61), *врѣиїуза*, 75, *вуцмук* (79), *делидѣаша* (121), *еволик* (159), *женодѣаша* (171), *живиндоѣа* (173), *злойуїник* (191), *крчошија* (252), *немрчийушка* (328), *оберлуїеж* (346), *осїојдѣаша* (363), *ошїроконца* (366), *їазиїуза* (367), *їалазврц* (369), *їаликућа* (370), *їожмиреї* (388), *їешкосјеница* (454).

Примјери са осталим суфиксом су појединачни (*-је/-ије*, *-ка*, *-ник/-ница*, *-к/-че*, *-ина*, *-ан*, *-сїво* *-осї* *-ло/-ле*, *-ица* *-ић*; *-оња*): *длѣдѣїан* (49), *доруїлавиле* (51), *їолоїуриле* (98), *їоруїадник* (101), *злойуїник* (191), *куроїре-*

сина (256), *крайконои́ле* (250), *сїокамењак* (438), *ћала-сїрача* (460), *ћасламаљка* (461).

5. Какви су Семољ људи, с обзиром на оно што ријечи састављене од двије однове говоре о њима? Људи којима је живот одредио семољ. А семољ је: „велики снег, у наметима и капама, под урвовима, у китини. Семољ је и велика магла, густа, димљива, мокра, на планини, без издушка, ни прст пред носом. Семољ је облак, црн и тром, заваљен, ленчина, спуштен и недогледан... Семољ је и честа трава... Семољ је непрегледно камено точило... Семољ је огромна шума... у вучјем завијању. У Семољу су људи који су порасли из речи да населе гору и земљу” (431). А ту је и Семољка, која је ту рођена, огледала се у Семољу: „Она прича семољске приче” (431). Какви су људи семољски испричани од Семољке, у огледалу Семоља, сагледани кроз ријечи са двије основе? О томе нам, великим дијелом, говори и то што је више 4–5 пута ријечи које носе негативну квалификацији (63), од оних са позитивном или неутралном (15):

Забилежено је 15 ријечи са двије основе које имају позитивно или неутрално значење: *алавук* (14), *аламуња* (15), *ваїрока* (64), *вакмајсїор* (61), *двоочка* (117), *дели-баша* (121), *дивносава* (126), *жарока* (168), *женобаша* (171), *љубороїка* (275), *осїојдаша* (363), *їушконоша* (403), *сїранока* (438), *їајока* (446).

Оних којим се означава негативна особина неупоредиво је више (63): *дамбрек* (31), *дандоїлава* (32), *дечока* (44) *димбаша* (45), *дицмилетї* (47), *дледетїан* (49), *дишїела* (48), *доїодиїина* (51), *доруїлавиле* (51), *вежеїрадица* (66), *врїїїуза* (75), *вуцїреїа* (78), *вуцмук* (79), *їовноћера* (97), *їолоїуриле* (98), *їоройадник* (101), *їромобиїница* (107), *данїудица* (116), *двоочка* (117), *двоумац*, *ћавомуд* (150), *еволик* (159), *жалиїркна* (166), *женобаша* (171), *живин-доба* (173), *жаликур* (174), *злойуїник* (191), *злослуї* (192), *злойуц* (192), *злоумница* (193), *змијока* (192), *јамиїуз* (214),

јолѝаз, куройресина (256), клиндуйа (242), крайконоїиле (250), крвотуйница (251), крчошија (252), љуборойка (8275), маждриац (285), мекообразница (295), мућмуриле (303), мучноїуз (304), набиїуз (306), невидбрав (326), немрчийушка (328), оберлуїеж (346), ошїроконца (366), ѝазиїуза (367), ѝалазврц (369), ѝаликућа (370), ѝеленїаћа (376), ѝисконоїа (381), ѝожмирей (388), руњокур (422), руњїуз(иле), руњдуй(иле), руњойизда (422), сїокамењак (438), сїранока (438), ѝајока (446), ѝамоони (449), ѝешкосјеница (454).

Судећи према нашем корпусу, Семољ људи су знатно чешће добијали квалификације са негативним предзнаком, позитивне особине су се рјеђе и мање радо истицале, у складу са не баш наклоњеном земљом која у свом имену носи предзнак „семољ”, а то име је „надјенула” и земљи и љидима, у складу са приповједачем „Семољком”, која прича причу, која, опет, није била „блага на ријечима”.

6. Лексички састав сложенице је веома разнолик тако да је тешко издвојити нешто посебно карактеристично, осим појединачних детаља. У складу са Семољ земљом и људима, и причом Семољке, јављају се само ријечи са зло- у првом дијелу, а ни једна са *добро-*: *злойуїник (191), злослуї (192), злоїуц (192), злоумница (193)*. Иначе, и у Вуковом *Рјечнику* су чешће ријечи које у свом саставу имају зло- него *добро-* (треба истражити како је то у српским рјечницима) (Стојановић 2017).

Доминирају, што носи посебну експресивност, ријечи састављене од двије основе које у првом или другом дијелу садрже ласцивну ријеч (чак 21 примјер), или имају ласцивно значење, без обзира на састав: *врїиїуза, 75, їовноћера (97), жалиїркна (166), жиликур (174), јамиїуз (214), куройресина (256), клиндуйа (242), мучноїуз (304), набиїуз (306), ѝазиїуза (367), руњокур (422), руњїуз(иле), руњдуй(иле), руњойизда (422); дшићела (48), вуцирейа (78), љуборойка (275), їолоїуриле, мекообраз-*

ница (295), мућмуриле (303), сїокамењак (438), вуциреїа (78), ѿжмирей (388).

Иначе, ласцивне ријечи су веома фреквентне и у Вуковом *Рјечнику* (Стојановић 2017).

Осим што ове лексичке јединице одсликавају Семољ људе и њихов живот, има нешто и у људској природи, у природи приповједача, у народном памћењу, да му се боље у сјећању урежу ријечи које носе јак експресиван набој, а то су често оне са негативним предзнаком, поготово ласцивне, а и приповједачу су чешће „на врху језика”, те су се, као веома упечатљиве, лакше запажале, урезивале у сјећање, памтиле, изговарале у одређеном амбијенту, нарочито над бијелим папиром. Како је Семољ човјек именован семољ ријечју („Име је ријеч!”), без обзира на то да ли ријеч-име носи негативну конотацију или не, у причи о ријечима-људима су наслаге и позитивног и негативног, тешког и бременитог, из којег, као из семоља, израста Семољ човјек, живећи свој семољски живот, преживљавајући семољски семољ. Можда по оном народном: „Што нас не уби, то нас ојача”. Тако Семољ људе није убио ни семољ ни ријечи, неко их је исклесао у њиховом семољу, и семољ у њима. Да трају и истрајавају у причи *Семољ људи* о њима самима, Семољ људима.

Литература

- Белић 1931: Александар Белић, *Српски језик (образовање речи – сложенице и суфикси)*, Београд.
- Белић 2000: Александар Белић, *Савремени српскохрватски књижевни језик. Дрући гео: Наука о ђрађењу речи*, Александар Белић, Изабрана дела 14, Универзитетска предавања из савременог српскохрватског језика. Библиографија радова, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.

- Вуксановић 2011: Миро Вуксановић, *Семољ људи. Азбучни ромси у 919 њрича о надимцима*, Београд: Београдска књига.
- Вялкина 1996: Л. В. Вялкина, Словообразовательная структура сложных слов в древнерусском языке XI–XIV вв., *Лексиколоџија и словообразование древнерусскоџо языка*. Москва: Наука, 156–195.
- Грковић–Мејџор 2007: Јасмина Грковић–Мејџор, „Сложенице у роману Варлаам и Јоасаф (Хил. 422)”. *Сџиси из исџорџске линџивисџије*. Нови Сад – Сремски Карловци: Издавачка књижарница Зорана Стојановића, 397–412.
- Караџић 1852: Вук Стефановић Караџић, *Срџски рџечник. Исџумачен њемачкиџем и лаџинскиџем риџечима*, У Бечу у штампарији џерменског намастира.
- Клајн 2002: Иван Клајн, *Творба речи у савременом срџском џезику*. Део 1. Слагање и префиксација. Београд – Нови Сад: Завод за уџбенике и наставна средства – Институт за српски џезик САНУ – Матица српска.
- Кочев И. – Кочева Е., Домусчиева Л. 1988: Иван Кочев – Емилия Кочева, Лиљана Домусчиева, „О народной основе словообразовательных моделей сложных существительных в староболгарском языке”. *Х меџународен конџрес на слависџиџе*: резюмета на докладите, Соџија, 36.
- Мароџевић 2005: Радмило Мароџевић, Творба речи у савременом српском џезику Ивана Клајна (1), *Срџски џезик*, број X/1–2, Београд, 685–781.
- Николић 1972–1973: Берислав Николић, Основни принципи творбе у речи у савременом српскохрватском књижевном џезику, *Наш џезик XIX*, св. 1, стр. 7–20; св. 2–3, стр. 142–154; св. 4–5, стр. 273–286.
- Радић 2013: Јованка Радић, „Спојни вокал: граматичка реалност или граматичарска конструкција”, *Традиџија и иновације у савременом срџском џезику*, Крагуџевац: Филолошко-уметнички факултет у Крагуџевцу, 25–42.
- Симић 2001: Радоџе Симић, *Срџска џрамаџиџа I*, Београд: МХ Актуел.
- Стевановић 1991: Михаило Стевановић, *Савремени срџскохрватски џезик I*, Београд: Нучна књига.

- Станојчић – Поповић 1999: Живојин Станојчић, Љубомир Поповић, *Грамаџика српској језика за I, II, III и IV разред средње школе*, Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- Стојановић 2018: Јелица Стојановић, Сложенице у Вуковом Рјечнику, Међународни научни скуп слависта у Вукове дане: Српска лексикографија – речници српског језика као Изворишта граматичких и семантичких истарживања, 47/1, Београд, 209–219.
- Ђупић Д. – Ђупић Ж. 1997: Драго Ђупић – Жељко Ђупић, Речник говора Загараца, *Српски дијалектолошки зборник XLIV*.
- Ѕкалјић 1996: Abdulah Škaljić, *Turcizmi u srpskohrvatskom jeziku*, „Svjetlost” Izdavačko preduzeće, Sarajevo.

Jelica Stojanović

LES GENS DE LA RÉGION MONTAGNARDE
SEMOLJ DANS LE MIROIR DES MOTS
COMPOSÉS DU ROMAN *LES GENS DE SEMOLJ*
DE L'ÉCRIVAIN MIRO VUKSANOVIC

Dans cet article, nous avons présenté les mots à deux bases dans le roman *Les gens de Semolj* de l'écrivain Miro Vuksanovic.

Le corpus constitué a montré que le champ lexical des mots composés de deux bases est répandu dans le roman *Les gens de Semolj* ainsi que dans la langue serbe.

Nous avons classifié les mots avec deux bases dans les catégories morphologiques correspondantes, parmi lesquelles nous distinguons les différents groupes et modèles morphologiques.

Nous avons porté notre attention particulière à la composition lexicale des mots composés. En analysant ce type de mots, nous avons essayé de présenter à la fois les caractéristiques des gens de Semolj dans ce roman dont chaque histoire qui se suit reprend

l'ordre alphabétique. Les 919 récits sont construits à partir d'un surnom et ils décrivent les gens de Semolj, leurs caractères et leurs caractéristiques, leurs portraits et leur vie.

D'après notre corpus, les gens de Semolj ont très souvent obtenu une qualification personnelle avec une connotation négative. Les caractéristiques positives sont très rares et rarement mentionnées. Ce n'est pas étonnant, car c'est tout à fait en accord avec la terre aride d'où est issu le mot « semolj » qui s'est répandu à la fois sur cette terre et sur ses gens.

Les mots clés : Mots à deux bases, mots composés, mots composés dérivés, base morphologique, contenu lexical, suffixe, infixé, connotation positive, connotation négative, mots lascifs.